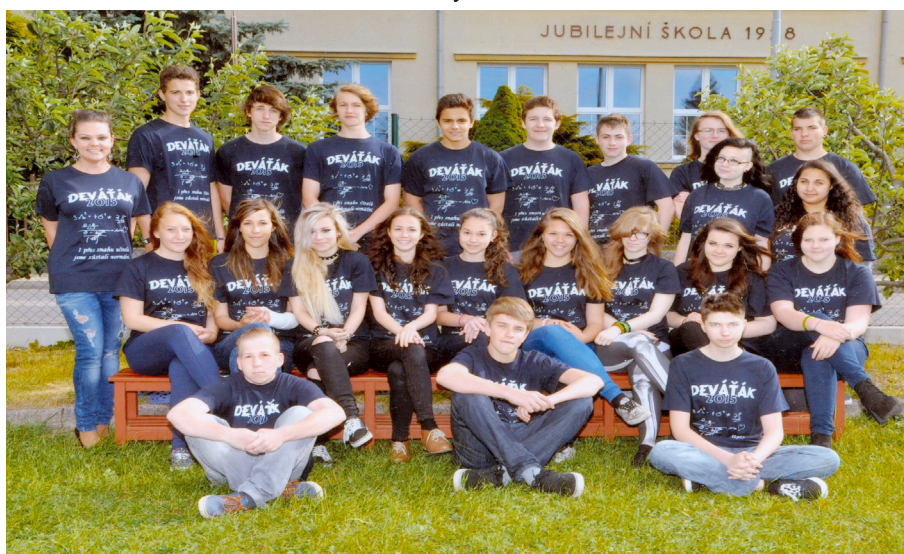

Devět let a stále mimo

2014/2015

Je to tady. Finále základní školy. Je to skoro jako včera, kdy jsme stáli v modrých svetříčcích na společné fotce. Nikdo se nás neptal a prostě nás dali dohromady a my se museli naučit žít společně. Když se nad tím člověk zamyslí - jsme spolu vlastně jako velká rodina, vídáme se často, zažíváme společně spoustu věcí, lidé přicházejí a odcházejí, roky kolem nás plynou a najednou jsou pryč.

Tahle třída má hodně mezer, ale která třída byla kdy perfektní? Naše extrémní upovídanost a hlučnost nás už od začátku školy dostávaly do malérů. Hlasité nesouhlasy a hádky, ale také hlasité povzbuzování a šťastný smích. Asi jsme třída, která všechno hodně prožívá... inu, je pravda, že pokud máme odpovídat na otázky, tak jsme zase tak potichu, že by člověk slyšel dopadnout i špendlík. ..

Moc se mi nechce věřit, že se tahle rodina rozděluje. Ale musíme se postavit nové budoucnosti a se vztyčenou hlavou jít dál. A taky s křikem, to bychom asi nebyli my.

Možná jsme o přestávkách rozdělení na skupinky a každý se toulá jinde, někteří z nás nemají ty druhé moc v lásce, ale už jsem se přesvědčila, že pokud jde do toho, tak tahle třída dokáže držet při sobě. Prostě jako opravdová rodina.

Ted' už půjdeme svými vlastními směry a příběh o téhle třídě budeme šířit dál...

Kateřina Kolařová

Soutěž v knihovně

Byli jsme pozváni do Státní vědecké knihovny v Ústí nad Labem. A o co šlo? Šlo o soutěž s ostatními školami. Všichni se se moc těšili na nové lidi, a také jsme byli velice zvědaví, co se bude dít. Ve třídě jsme se dohadovali, kdo z nás půjde do týmu. Měli jsme vybrat pět lidí z naší třídy, kteří budou soutěžit. Nakonec jsme vybrali Martinu Hrubínovou, Antonína Puchýře, Kateřinu Kolařovou, Valerii Sochorovou a Barboru Hrdličkovou.

Ve středu 8.10.2014 jsme se společně vydali do knihovny. Všichni jsme na místo dorazili včas až na Adama a Dominika, kteří zabloudili, a tak zůstali ve škole. To nás ale nezastavilo a statečně jsem se vrhli do knihovny. Ovšem ještě než jsme vešli dovnitř, dali nám instrukce a přidělili vedoucího a barevné vestičky. Dostali jsme veli-

ce příjemnou paní, jejíž jméno si nikdo nepamatoval, ale i tak nám byla sympatická a hodně nám pomohla.

V knihovně to bylo příjemné a vůně knih nás velmi přitahovala. Hned jsme se pustili do plnění úkolů, na které me měli určitý čas. Vedlo se nám velmi dobře, ale na výhru to nestačilo. Nakonec jsme skončili čtvrtí, moc nás to mrzelo ale stejně jsme se všichni těšili na slibované švédské stoly. Hledali jsme je, ale našli jsme jen mini stoleček s koláčky a čajem. To nás naštvalo a ještě více nás štválo to, že se musíme vrátit do školy a hodinu fyziky.

Do školy jsme tedy jeli zklamaní, ale i se zkušenostmi.

Aneta Klusalová

Tanečky

Začátky jsou vždy nejtěžší. Šlapání na nohy, pletení tanečního směru, dávání rukou na nevhodná místa atd.

Spousta kluků ze začátku protestovala, ale nakonec se do toho celkem všichni.

Problém nastal i u holek, když se začalo hovořit na téma „sukně“. Holky se stydí, protože si myslí, že musejí mít postavu jako porcelánová panenka, ale přitom to tak není. Ale náhle přišel zlom a pár slečen si tu sukni s nechtutí vzalo, aby zabránilo zkáze. Všechny potíže ale ihned odezní, když se po tělocvičně začne rozléhat píseň „Horečka sobotní noci“.

Na příkaz pana starosty stojíme v „blo-

ku“ a začínáme tančit s úsměvem na tváři. Dále se na povel „chlapci si zadají dívky“ rozdělíme do párů. Pan starosta nás průběžně střídá, ale nám to nevadí...u nás každý rád tancuje s každým (tedy až na pár výjimek). Jsme sice téměř na začátku naší taneční „story“, ale až budeme tančit na akademii, v našich hlavách budeme každý nést myšlenku na to, že jsme již zkušenější tanečnicí. No a na závěr...přeci jen je hezké, když naše třída dělá něco společně.

**Karolína Petrželková
& Valerie Sochorová**

Úřad práce

Ve čtvrtek 13. 11. se naše třída zúčastnila kolektivního „pohovoru“ na Úřadu práce v Ústí nad Labem.

Z Chabařovic jsme vyrazili v jednu hodinu odpolední. Poté, co jsme projeli serpentýnami na Skřivánek, jsme se pěšky vydali na místo určení. Na úradě nás už čekala dáma, která nás provedla celým programem.

Nejprve jsem zhlédli prezentace na téma zaměstnanost a vzdělání v Ústí nad Labem. Skládaly se hlavně ze statistik a konkrétních čísel, přičemž jsme jim vůbec nerozuměli. Dozvěděli jsem se, kolik procent vysokoškoláků, lidí se středním nebo základním vzděláním je v našem okolí nezaměstnáno a také, že není výhodné ukončit studium už po základní škole. Myslím že nám bylo nabídnuto tolik informací, že kdybychom je museli všechny vstřebat, mnozí by nepřežili... Po teoretické stránce naší návštěvy, při které se nás už zmíněná paní ptala, na jakou školu bychom chtěli, co nás

baví, vyprávěla ve příhody a doporučovala nám konkrétní školy, jsme přešli k velkým knihovnám, které byly plny desek. Ukázalo se, že každé desky obsahují rozpis dovedností, statistik a nároků na určité zaměstnání, ať už to byl hrobník, letec, kavič, zvukař či architekt. Všichni se s radostí vrhli ke knihovnám a začali si hledat to své „vysněné“ povolání. Někteří (jako já) bohužel nenalezli to, co dlouho hledali, a zklamaneč se museli spokojit s nějakou jinou úlohou na českém trhu zaměstnání. Divil jsem se, že hodně osob z naší třídy chce být veterinářem. Láskyplnost vůči zvířatům se u nás tedy nezapře.

Když jsme naše pátrání ukončili, paní učitelka Hrstková (tímto jí děkuji za pěknou exkurzi) zavelela a hrdě jsme vyšli vsťíc krásným zítřkům, děkujícce úřadu práce. Po rozsáhlé výpravě ve světě archů a písemností jsme dostali rozchod na Mírovém náměstí. Všichni se cítili zmoženi a tudíž mnozí jeli hned prvním autobusem domů, ti silnější zůstali a užívali čtvrtečního dne.

Antonín Puchýř

Rozhovor s panem učitelem Šulcem

Dobrý den pane učiteli, jak se dnes máte?

Mám se fajn, doufám, že mi ještě zvednete náladu vašimi otázkami.

Na jaké škole jste studoval?

Ještě studuji, studuji na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem.

Jaký jste byl student? Zlobil jste?

Ptáte se na vysokou, nebo základní školu, střední školu?

Tak nějak celkově.

Na základní škole jsem malinko zlobil, a od té doby už jsem patřil mezi vzorné studenty.

Jste rád, že učíte na této škole?

Většinou ano. V některých třídách jsem spokojen, ale občas mě někdo dokáže tak vytočit, že si říkám, že bych nejradši vypadnul někam jinam.

Čím jste chtěl být když jste byl malý?

Víte, že ani nevím? Asi učitelem. Od doby, co si pamatuju, tak jsem chtěl být učitelem.

Co vás přimělo stát se učitelem? Baví vás to?

Práce s dětmi, chtěl jsem říct plat, ale to pravda není.

Všichni víme, že vyučujete i tělocvik. Jaký sport vás baví nejvíce?

Baví mě naprostá většina sportů, a kdybych měl říct nějaký top sport, tak bych asi jmenoval z letních sportů fotbal a tenis a ze zimních sportů jednoznačně lyže.

Jaká hudba se vám líbí? Váš oblíbený interpret?

Skoro všechno kromě techna a dechovky. Nejraději mám české kapely, většinou něco

okolo rocku - například Kabáti, Tři sestry a Wornout.

Pane učiteli, máte dobrý vkus na hudbu.

Já vím.

Čemu se věnujete ve volném čase?

Přípravě do práce, studiu a koníčkům, takže sportům, které jsem tam vyjmenoval, plus třeba stolní tenis, občas zajdu do kina na nějaký dobrý film a posedět s přáteli.

Plánujete děti, když už tušíte, jaké jsou?

Určitě, vy mě neodradíte. Ano, chtěl bych děti.

Děkujeme, že jste si na nás udělal chvilku, hezký den!

Nemáte zač, I já vám děkuji. Nashledanou.

**Aneta Klusalová
& Eliška Makulová**

Okresní soud v Ústí nad Labem

Dne 18.12. 2014 jsem byli navštívit okresní soud v Ústí nad Labem, kde se konalo soudní řízení. Obviněny byly dvě ženy z drobných krádeží. První žena se jmenovala X Y a druhá A Z . Vypočti rovnici a dostaneš příjmení obviněných. To byl vtip, samozřejmě.

Paní X Y byla již ve vězení a druhá zatím na svobodě s veřejnými pracemi, které ještě nevykonávala. Momentálně byly 2 přítomné ženy odsouzeny za krádež v obchodě s oblečením. Byl tam nádherný obhájce, tudíž prakticky nevíme, co se dělo okolo. To byl zase vtip. Ne, nebyl.

Situace byla velmi zapeklitá, poněvadž

AZ byla ve 3. měsíci těhotenství, tedy tvrdila to a nakonec se to i prokázalo.

Soud nakonec rozhodl, že žena A Z dostane podmínku na dva roky, tři sta hodin veřejně prospěšných prací a dohled probační a mediační služby. Žena X Y dostala dvacet dva měsíců „natvrdo“.

Myslím si, že soud rozhodl správně a spravedlivě, a mnoho z nás si vzalo ponaučení.

**Eliška Makulová
Vojtěch Burkovec
Aneta Klusalová**

... v usobnárce

Noc v knihovně

18. až 19. 12. se někteří z nás zúčastnili projektu Noc v knihovně.

V 18:00 jsme se shromáždili u družiny a následně společně odešli do knihovny, odložili si věci a začali si stlát postele a nosit žíněnky z naší tělocvičny. Člověk by řekl, že když jsme nejstarší, měli bychom odnést co nejvíce žíněnek, ale samozřejmě za nás odvedly práci mladší děti. Tímto jim moc děkujeme.

Poté, co jsme svou práci tvrdě odvedli, začali jsme se seskupovat do družstev. Jelikož jsme nejstarší, staly jsme se se „kapitánky“, dostaly jsme každá „na krk“ čtyři děti, a začalo se hrát. Začali jsme hrou „kufr“, která spočívala v tom, že na papírkách byly napsané literární pojmy, které jsme museli definovat, a pokud jsme nevěděli, museli jsme najít ve slovníku. Následně se naše družstvo seřadilo do řady a „kapitánky“ jim říkaly definici. Jejich úkolem bylo uhádnout, co je to za pojem, a to během jedné minuty.

Druhá hra byla soutěž týkající se knih. Týmy měly mezi knihami najít nejstarší knihu, knihu s největším počtem stránek, knihu s největším součtem kódu ISBN a

odhadnout váhu určených knih.

Následovala výtečná večeře. Poté jsme dostali za úkol sehrát reklamu na jakoukoliv knihu a pak předvést před ostatními družstvy. Scénky se všem povedly. A pak přišlo to, na co všichni nedočkavě čekali. Stezka odvahy s bezhlavým školníkem. Děti měly jít do rozsvícené třídy, po-

depsat se do knihy a naučit se co nejvíce z básně. Samy! Jen nejstarší utekly po třech. Vydały jsme se po schodech do třídy, kde jsme se podepsaly a zastihl nás bezhlavý školník. Zhasl ve třídě. Začaly jsme pištět a utíkat všude možně. Byly jsme tam tak dlouho, že pro nás musel dojít pan učitel Morávek, a hrozně se smál.

Vrátily jsme se zpátky do knihovny, zalehly do postele a únavou má-

lem umřely.

V půl sedmé nás vzbudili učitelé. Najedli jsme se a šli „s radostí“ do školy.

Myslíme, že Noc v knihovně se vydařila, klidně bychom si to zopakovaly.

**Aneta Klusalová
& Eliška Makulová**

Zápis do prvních tříd

Dne 16.1 se na naší škole konal zápis dětí do prvních tříd.

Zápisu se účastnilo celkem třicet čtyři dětí. Pro ně byly školou připravené aktivity, které vykonávali během čekání zápis. Mezi aktivity patřilo například skákání na panákoví nebo skládání puzzle, která vyrobila paní učitelka Velímská. U těchto aktivit dětem pomáhaly žákyně osmých tříd této základní školy.

U vchodu byly žákyně devátého ročníku.

Posílaly dětičky do tříd, kde už na ně čekaly paní učitelky, které posuzovaly, zda jsou

děti schopné nastoupit do prvních tříd. Tento den skončil pro dětičky u zápisu krásně, jelikož se všechny už mohou těšit na prvního září, kdy se poprvé vydají do školy.

**Anita Landová
Vali Sochorová**

Lyžařský kurz

Tento „lyžák“ byl na stejném místě, ve stejném penzionu, ve stejné obci, avšak vzpomínky a pocity jsou úplně jiné.

Jako každý rok jsme se šli porozhlédnout po okolí a připomenout si vzpomínky z posledních let. Poslední dny bylo vidět velké zlepšení a únava už také byla na obzoru. Celý kurz byl z jedné strany znepokojující

cí velkým výskytem zranění a onemocnění. „Lyžák“ si užili nováčci, učitelé i ostatní.

I když byl kurz pro nás poslední, s našimi oblíbenými učiteli a spolužáky jsme si to ohromně užili.

Barča Hrdličková

Recitační soutěž

Dnes 18.2.2015 se konala recitační soutěž. Účastníci si měli vybrat jakoukoliv báseň, zapamatovat si ji a přednést před našimi učiteli, panem učitelem Morávkem a paní učitelkou Tourkovou.

Soutěž byla rozdělena do několik kategorií podle tříd. Zatímco nižší ročníky nejsou podstatné, pro nás je důležitá kategorie č. 3, tedy 8. a 9. třída. Učitelé čekali velké počty žáků, ovšem i učitelé se mohou zmýlit a recitační soutěže této kategorie se zúčastnili pouze dva žáci. Byli to Antonín Puchýř z 9. třídy a Michaela Petříčková z 8. třídy.

Začalo se ve 14:00 a soutěž zahájil náš skvělý p. učitel Kepič svou básní s extrémně dramatickým přednesem. Poté se p. Kepič rozhodl, že nás nebude rušit, ale bude poslouchat z kabinetu. Náš první soutěžící už se chystal na svůj výstup. Hádáte správně, byl to Tonda. Jeho přednes byl výborný

a s básní s názvem Infekce od Václava Hraběho zabodoval. Po komentářích paní učitelky pana učitele se hned přednesla Míša s básní Ptala se Františky Marta od Ivana Jirouse. Po jejím výkonu učitelé okomentovali i ji, no a pak už se jen čekalo na konečný verdikt. Učitelé ale prohlásili, že oba dva soutěžící je velmi překvapili, a tak tedy 1. místo vyhráli oba.

Jako odměnu za svou odvahu, snahu a přednes dostali krásnou knížku a získali obdiv učitelů. Samozřejmě i my jakožto publikum jsme za podporu soutěžících dostali odměnu. Napsat tento článek.

Děkujeme, paní učitelko Tourková, a doufáme, že příští rok se zúčastní více žáků s ještě lepšími výkony než tento rok, a gratulujeme výhercům!

Aneta Klusalová

Výlet do Bradavic

Za sedmero horami a sedmero řekami ležela magická škola s ještě magičtějsími žáky. Ale co to kecám. Byla to obyčejná základka s normálními žáky, tedy většinou až na devátou třídu, která se vydala na školní výlet do IQ parku v Liberci.

Jeli jsme vlakem, ve kterém jsme jako vždy dělali nepořádek, a Barča se ze sebe dělala rybu se světýlkem z pohádky Hledá se Nemo. Dá se říct, že jsme se hodně dobře bavili, když tu se zatřásl vlak a všichni se trhnutím sesypali na jednu hromadu. Nějak jsme to neřešili a pokračovali v předešlé zábavě. Asi po půl hodině jsme dorazili na místo a údivem jsme zjistili, že ne-

jeme v Liberci, ale na místě, které připomínalo nějaký film, jen si nikdo nemohl vzpomenout jaký. „To jsou Bradavice!” ozvala najednou Kačka. Celá třída se začala smát, společně s paní učitelkou Šafránkovou. „Ale no tak, podívejte se! Táhle vzadu famfrpálové hřiště, a táhle

odjíždějí kočáry bez koní, které odvázejí k branám Bradavic.“ „Má pravdu,” potvrdila Vali. Vtom Kája začala pokládat své „chytřé otázky” . „Žili byste radši 1000 let, nebo kratší dobu, ale žili deset životů?!” „Deset životů po sto letech,” vykřikla okamžitě Mája „abych mohla žít pokaždý jako někdo jiný a být třeba kůň!” Načež zařehotala a spustila se nová vlna smíchu. Usoudi-

li jsme, že by bylo nejlepší vydat se dovnitř a zjistit, jak a proč jsme se tu ocitli. Každý čekal že cesta neproběhne tak hladce, jak by měla, ale nikdo nečekal, že někoho z nás málem odnesou kentauroi, nebo se někteří jako Kát'a, Mája a Naty zastaví u nádherného bílého jednorožce a rozjede se debata o tom jestli zvrací duhu.

„Myslím, že bychom už měli vyrazit,” ozve se Tadeáš a nevěřicně pozoruje hýbající se stín mezi stromy. Ostatní ho zpozorovali také, a tak nechali jednorožce jednorožcem, duhu duhou a šli dál. Do Bradavic jsme se dostali celkem snadno, protože nikdo nepraktikoval černou magii, jen jedi-

nou Anetu nechtělo obranné kouzlo pustit dál. Nikdo to jaksi nechápal ale protože nemohla dál, rozhodlo se pár lidí, že zůstanou venku s ní, i když se nikomu nechtělo. Přeci jen, kdo by si nechal ujít návštěvu obrovského hradu, kde si můžete pokecat s obrazem!

„Nechte mě to udělat,” prosila Kát'a, když stáli před dveřmi do velké síně. Chtěla si ty obrovské dveře otevřít sama, ale nebyla jediná. „Tak je otevřete všichni společně, ne?” zvedla Kája obočí. „Nebo je prostě otevřu já,” doplnila ji Barča. „NE!” ozvala se sborově skupinka, která se přetahovala o otevření dveří. Nakonec se udělal kompromis a otevřeli je všichni najednou.

„A tak bychom se měli všichni vzájemně...“ „Co tu děláte?“ Brumbál zrovna něco vyprávěl, když to vrzání obrovských dveří vyrušilo. „Mudlové, mudlové!“ ozývalo se ze všech stran. „Jo, jsme mudlové! Buďte rádi, že nejsme miniaturní verze Voldemorta a neskáčeme po vás!“ zaječela Barča, až celá síň umlkla. „Myslím, že bychom tu měli naše mudlovské přátele uvítat!“ pronesl Brumbál. V tu chvíli proletěly oknem černé mlhy a zastavily se před námi. Byl to

Voldemort se Smrtijedy a za nimi zbytek naší třídy, který čekal s Anetou venku. Aneta byla oblečená stejně jako Smrtijedi a divně se na nás culila. „Děkuji, že jste mi přivedli mou nevěstu,“ zasyčel Voldemort, v červených očích se mu zablesklo, a jak se se všemi objevil, tak i zmizel, ale zbytek třídy tu nechal až na jeho „nevěstu“.

„To je šílenější než ta debata o jednorožci,“ dodala Vali.

Anita Landová

Rozhovor s pí uč.Šafránkovou

Dobrý den, jak se dnes máte?

Ahoj holky, dneska to docela jde.

Na jaké škole jste studovala?

Na Západočeské univerzitě v Plzni.

Jste pyšná na to, že máte naši třídu na starost?

Někdy více, a někdy méně.

Co si o nás jako třídě myslíte? A upřímně!

Že jste skupina úžasných, milých, veselých lidí, hodně chytrých, ale značně líných. (smích)

Co ráda děláte ve volném čase?

Tancuji a sportuji.

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Jenom rybičky, ale ty se nepočítají, u mě totiž nic nevydrží, jsem pořád pryč. (smích)

Jaká je vaše nejoblíbenější kniha a proč?

Asi Alchymista od Paula Coelho, protože je hodně inspirativní.

Co posloucháte za hudbu?

Taneční, a když už, tak pomalou a relaxační na zklidnění.

Jaký je váš oblíbený film?

Jé, těch mám víc. Tak asi z romantických Láska nebeská, ta je taková milá.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Těch věcí bylo víc, chtěla jsem být psycholožka, pak jsem chtěla být novinářkou, ale obojí mi mamka rozmluvila, tak jsem šla studovat jazyky a skončila jsem tady.

Měla jste hezké dětství?

Jo, určitě.

Jste na něčem závislá?

Na čokoládě (smích), pohybu a milých lidech.

**Doufám, že jsme vás našimi otázkami příliš nezaškočily, děkujeme a přeje-
me hezký zbytek dne.**

Já děkuji vám, vám taky, ahoj.

**Aneta Klusalová
& Eliška Makulová**

Strom života

Přijímačky

6:00... vstáváte, oči zalepené, okolí zatím, ještě nevnímáte... ovšem za pět minut vám dojde, co je dnes za den.

Den, kdy ze sebe musíte dát všechno a vyšťourat informace i z těch nejmenších míst ve svém mozku... den, kdy tisíce dětí ve vašem věku usednou do lavic cizích škol, pod dozorem cizích učitelů a s naprosto cizími žáky. Den přijímacích zkoušek.

Začnete se klepat, třást, cvakat zuby a mluvit nesmysly, do té doby, než k vám přijde táta, zatřese s vámi a s přesvědčivým pohledem vám řekne: „Klusalová, vzchop se, udělej to pro mne, pro sebe, pro nás!“ V tu chvíli vám

dojde, že má pravdu, otřepete se, vstanete, upravíte, připravíte si všechny pomůcky, a než se nadějete, jedete vaší ojetou Škodou Fabií vstříc nevyhnutelnému. Cestou se ještě pokoušíte vypočítat poslední příklad z matematiky, o kterém víte, že ho nikdy nevypočítáte, ale prostě to zkoušíte. Lámete si hlavu nad různými věcmi ohledně školy, když vtom vás z myšlenek probudí prudké škubnutí a spousta sprostých slov z táto-

vých úst, která jste doposud ani neznali. Vidíte, že táta je červenější než billboard na kraji silnice, takže se ani nepokoušíte zeptat, co se stalo, a pokračujete v myšlenkovém pásmu. Když vtom se ozve: „Anetko, jsme tady, nic si tady nezapomeň!“ V okamžiku se vám rozšíří zorničky tak, že si připadáte jako výr velký. Kouknete se skrz okénko, jestli opravdu nelžou, a když zjistíte,

že ne, pronesete jen: „Já nikam nejdu.“ Nakonec i tak vylezete z auta a prohlížíte si školu víc než kdy předtím.

Vejdete dovnitř a učitelé už se vás okamžitě ujmou. Odložíte si věci u rodičů, oddechnete si a už zbývá jen pozdrav s tať-

kou pro štěstí, takže si plácnete, vrazíte do sebe pěstmi a uděláte „paroháče“ na konec. Vcházíte do třídy a už si v hlavě promítáte své úžasné zážitky, jako byste právě umírali.

Usedáte do lavice, připravíte si a rozhlížíte se po třídě a po těch obličejích, ze kterých se dá vyčíst, co si o vás myslí. „Ježiši nějaká punkerka debilní,“ vyčtete z tvářičky malé blondýnky sedící u dveří. Po-

díváte se za ni. Sedí tam kluk, který vám dává najevo: „Odstup, satane,“ a vedle něho holčina, která vypadá, jako by mu to potvrzovala, takže si řeknete, že to nebude riskovat, a další obličeje už nezhlédnete.

8:00...Přinášejí ty papíry hrůzy, podíváte se na ně a zděsíte se. I přesto se ale dáváte do práce a přemýšlíte, jak to jen jde.

Dobře...první hodina za vámi...cítíte se skvěle, ale v ten moment vás to přejde, když ucítíte pach algebraických vzorců. No co už...dáváte se opět do práce a věříte si.

Druhá hodina za vámi...cítíte se divně, ale pořád to jde. Jdete za rodiči do učeb-

ny, kde si povídají s kluky z prvního ročníku, které už znáte, a začnete vyprávět, jaké to bylo.

12:00...vyhodnocení...modlíte se, protože víte, že byste zradili rodiče, když vtom řeknou vaše jméno a že máte z ČJ 36 bodů. Říkáte si, paráda, ale co matika...tak se opět modlíte do doby, než vyřknou, že máte 17 bodů. Chce se vám skákat a máte radost, ale nemůžete, protože právě v ten moment vám dojde, že jsou to jen přijímačky nanečisto.

Aneta Klusalová

Rozhovor s Adamem Průšou

Čauko Adame, jaký sport vlastně děláš?

Ahoj Eliško, já dělám volejbal, ten je asi pro mě hlavní, a jako druhý dělám nohejbal.

Baví tě i jiné sporty než tyhle?

Jojo určitě, v létě třeba plavání.

Máš nějaké trofeje?

Mám, jednou jsem vyhrál druhé místo na republice v minivolejbale, to mi bylo asi třináct, jinak jsme občas s klukama vyhráli kraj a okres.

Jsou na tebe rodiče hrdí?

Podporují tě?

No, hrdí nevím,.. ale ur-

čitě, jsem jejich jediný kluk (smích). A podporují mě dost.

Jak si vážíš toho, že jsi dostal cenu od starosty?

Moc si toho cením.

Chceš se volejbalem i živit, nebo to chceš pořád brát jako koníček?

No, chtěl bych, ale na to určitě nemám. Tím se živí málokdo.

Děkujeme, že sis na nás udělal chvíličku, pokračuj v tom, co děláš, a měj se hezky.

Taky děkuju, holky.

**Eliška Makulová
& Aneta Klusalová**

Den Země

Jako každý rok se naše škola zúčastnila celosvětové akce, jejímž účelem je chránit a udržovat naši planetu čistou.

Ráno se všechny třídy sešly na Friedrichu. První stupeň zbavil okolí Friedrichu

odpadků, sedmá třída se chopila čištění potoka, osmá a devátá třída se rozdělily na jednotlivé skupiny.

Někdo pomáhal u ohněnebo u potoka a jiní se starali o žáky z nižších ročníků. To

bylo pro některé z nás velmi unavující, ale také zkušenosti obohacující. Také se tam hrály různé hry, vyplňovaly pracovní listy a další zábavné věci.

Někteří se zahřívali u ohně, protože bylo celkem chladno. Naše třída se především zúčastnila rozdělávání ohně s paní učitelkou Vašátkovou a naší třídní učitelkou Šafránkovou. Naší největší zálibou bylo opekání špekáčků nebo „maršmelounů“. Ale nemyslete si, že jsme

výsledky.

se nudili, protože se tam daly hrát míčové hry, jako například fotbal, vybíjená, volejbal.

Většina z nás měla obavy, jak dopadly přijímačky, a tak jsme skoro celý den strávili na svém chytřím zařízení, abychom byli první, kdo se dozví

Tomáš Janeček
Tadeáš Bohuslav

Školní akademie

Osmá školní akademie je za námi. Vždy se nám uleví, když se povede a nepříhoda se žádná katastrofa. Přece jen, je to prezentace školy, kterou vidí téměř tři sta dětí a tři sta dospělých - šest set lidí, to už je celkem dost.

Tentokrát nás malinko pozlobily mikrofony, které si děti bezděčně ztlumovaly a pak byly vyplašené, že nefungují. Ale nejsme profesionálové, někteří děti vystupují úplně poprvé, někteří učitelé jsou nervózní více jak žáci, musíme být tedy tolerantní a brát to s úsměvem. Už tradičně je o tuto akci obrovský zájem. I letos jsme se snažili vyjít vstříc všem zájemcům o vstupenky, proto bylo Zátíší zaplněné ještě více než loni. Stop stav jsme vyhlásili až po čtrnácti dnech prodeje a dvě stě padesát prodaných vstupenkách, ale ještě na místě jsme poskytovali vstupenky na stání, abychom neodmítali rodiče, kteří na vstupenky zapomněli. Věříme, že to chápe-

te a jednou za rok vydržíte i takto náročné podmínky.

Z vašich ohlasů nás vždy potěší zejména ty, jež oceňují kreativitu a snahu učitelů, kteří každý rok dokážou vymyslet a natrénovat něco nového, originálního. Dě-

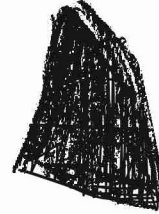
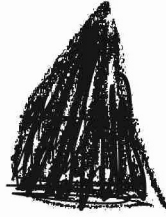
kujeme tedy všem, kteří naši práci ocení.

Musím ještě jednou pochválit všechny pedagogy, kteří se obětavě věnují dětem i ve volném čase (někteří i přes nemoc, pokročilý věk či blížící se státní zkoušky

atd.) Také oceňuji všechny účinkující, moc se snažili, překonali stud a trému a myslím, že se všechna vystoupení vydařila. (Všechny vystupující děti získají pochvalu.) Vyzdvihnout určitě zaslouží i naši moderátoři, Aneta Klusalová a Michael Molnár.

Zachovejte nám přízeň a brzy na viděnou, třeba na Pohádkovém lese...

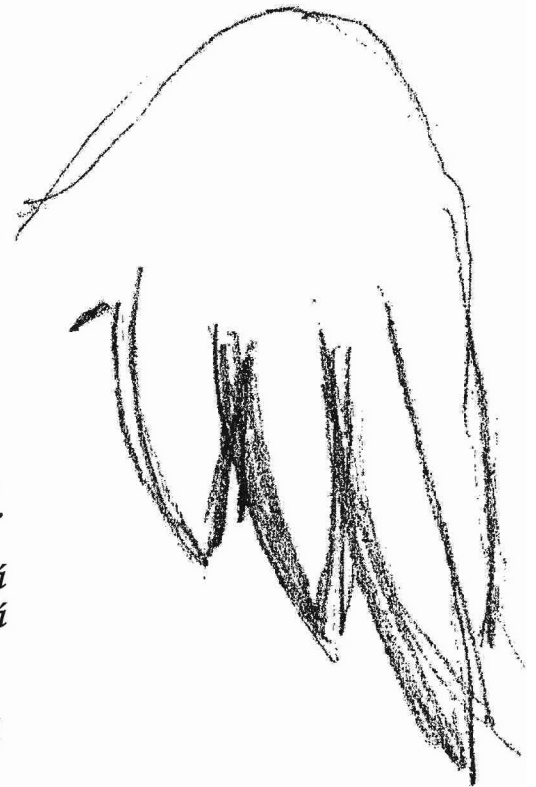
Klára Šafránková

Základní škola Chabařovice

2006/2015

9. tř.

Tadeáš Bohuslav
Vojtěch Burkovec
Tomáš Janeček
Stanislav Jedlička
Robin Krajčovič
Martin Levinský
Michael Molnár
Adam Průša
Antonín Puchýř
Dominik Smíšek
Václav Vondráček
Magda Doušová
Barbora Hrdličková
Martina Hrubínová
Denisa Janovská
Aneta Klusalová
Kateřina Kolařová
Anita Landová
Eliška Makulová
Karolína Petrželková
Natálie Průšová
Valerie Sochorová

Třídní učitelka: Mgr. Klára Šafránková
Ředitel: Mgr. Jiří Sochor

